

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/83/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620010099
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1620010099.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného S. N., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 19.01.2022 sp. zn. 3T/15/2020, na verejnom zasadnutí konanom 19. januára 2023, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného S. N., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 19.01.2022 sp. zn. 3T/15/2020 bol obžalovaný S. N. uznaný za vinného pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 21.06.2019 v čase približne o 19.45 h. v katastrálnom území obce W., v lokalite zvanej N. poškodil ľavú pneumatiku značky Agrimex Teris 750/65R26, ktorá bola osadená na žacom stroji zn. KRONE BIG M II, VIN: XXXXXX, evidenčného čísla K a to tým spôsobom, že ju prepichol ostrým pracovným nástrojom na osekávanie konárov a náletových drevín v hornej časti pneumatiky, čím týmto konaním spôsobil poškodeniu spoločnosti AGROPARTNER spol. s r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom N. N. XXX, škodu poškodením pneumatiky podľa odborného vyjadrenia vo výške 2.101,05 eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 4 a § 37 písm. m/ Trestného zákona uložený peňažný trest vo výmere 800,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona bol obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace.

Podľa § 60 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia veci a to 1 ks pracovného nástroja na osekávanie konárov a náletových drevín.

Napokon podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný nahradiť poškodeniu spoločnosti AGROPARTNER spol. s r. o. škodu vo výške 2.101,05 eur.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v posudzovanej veci neboli žiadne pochybnosti o vzniku udalosti, pri ktorej prišlo k poškodeniu veci vo vlastníctve poškodeného. Neboli vnesené pochybnosti o spáchaní skutku obžalovaným, ani o spôsobe vzniku škody, pričom bol vykonanými dôkazmi ustálený celý skutkový dej spáchaného trestného činu. Obžalovaný sa k jeho spáchaniu priznal, pričom svoje konanie pripisoval dlhodobým rozporom s poškodenou spoločnosťou AGROPARTNER, ktorá pri obhospodarovaní svojich pozemkov využívala ako prechod aj pozemky obžalovaného a to bez jeho výslovného súhlasu, čím obžalovanému spôsobovala straty, či škody

na jeho úrode. Obžalovaný vo svojej záverečnej reči pripustil neprimeranú rozhorčenosť, ktorá ho viedla k poškodeniu pneumatiky na poľnohospodárskom stroji poškodeného, no ako sám uviedol, mal toho plné zuby a svoje konanie bral ako obranu svojho majetku a zvierat. Súd prvého stupňa poukázal tiež na tú obhajobu obžalovaného, súčasťou ktorej boli aj námietky o výške škody, nakoľko ani odborné vyjadrenie ku škode nebolo spracované po vizuálnom obhliadnutí pneumatiky, ale len ako podklad k hodnote. Bez ďalšieho dokazovania a bez existencie pneumatiky, ktorá mala byť poškodená, nemožno ustáliť, či spôsobená škoda presahuje sumu 266,- eur alebo nepresahuje. V danej veci by bolo možné uvažovať tiež nad tým, či daný skutok nemá byť posudzovaný ako priestupok, a nie ako trestný čin a to s prihliadnutím na materiálny korektív a najmä pohnútku a okolnosti jeho spáchania. V nadväznosti na takto popísanú obhajobnú argumentáciu obžalovaného prvostupňový súd konštatoval, že v danej veci mal bez pochybností za preukázané, že konaním obžalovaného vznikla poškodenej spoločnosti na pneumatike stroja škoda, ktorá bola odborným vyjadrením z príslušného odvetvia ohodnotená na výšku v celkovej hodnote 2.101,05 eur, čo podľa ustanovenia § 125 ods. 1 veta prvá Trestného zákona zodpovedá malej škode. Odbornému vyjadreniu ďalej koreluje cenová ponuka spoločnosti EL-ZET Slovakia s.r.o., IČO: XXXXXXXXX (predávajúci), z ktorej vyplynula cena jednej pneumatiky číslo 750/65R26 BKT Agrimax Teris na stroj Krone Big M II vo výške 2.335,- eur. Súd mal taktiež faktúrou číslo XXXMXXXX zo dňa 28.06.2019 za preukázané, že poškodený dňa 28.06.2019 kúpil 2 kusy pneumatiky číslo XXX/XXRXX od uvedenej spoločnosti za súhrnnú sumu 5.604,- eur, čomu svedčí aj predložený výpis z bankového účtu poškodeného, z ktorého vyplýva úhrada uvedenej kúpnej ceny dňa 28.08.2019. Vykonaným dokazovaním bolo tiež objasnené, že v prípade poškodenia jednej pneumatiky na takomto poľnohospodárskom stroji, je nutné vymeniť dve pneumatiky z dôvodu dodržiavania technických parametrov stroja uvádzaných výrobcom stroja a to z bezpečnostného hľadiska vyplývajúceho z charakteru takéhoto nadrozmerného stroja. Uvedené rovnako potvrdzuje faktúra číslo XXXMXXXX zo dňa 28.06.2019, z ktorej vyplýva predaj dvoch kusov špecifikovaných pneumatík. V tomto rozsahu je ďalej bez právneho významu dokazovanie ohľadom možného ďalšieho využitia poškodenej pneumatiky, či jej eventuálnej zostatkovej hodnoty, z ktorej by mal poškodený akýkoľvek finančný, či iný prospech. Spáchaním skutku vznikla poškodenému škoda, ktorý má na jej plnú náhradu nárok v zmysle trestnoprávnych noriem a to bez ohľadu na ďalšiu možnú využiteľnosť poškodenej veci, ktorá sa však poškodením stala neupotrebitelnou na účel, ktorému obvykle slúži. Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa teda dospel k záveru, že obžalovaný je vinným na tom skutkovom základe, ako je uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry Malacky číslo 2Pv 228/19/1106, pričom vo vzťahu k obrane obžalovaného prvostupňový súd zdôraznil, že nikto nemôže zobrať právo a spravodlivosť do vlastných rúk spôsobom porušujúcim ústavne chránené záujmy iného, tzv. zásada nemo iudex in propria cause, teda nikto nesmie byť sudcom vo vlastnej veci. Ochrana práv subjektov je preto zverená na to povolaným štátnym orgánom a svojpomoc možno použiť len na zabezpečenie ohrozených alebo porušených subjektívnych občianskych práv, avšak len v prípade, kde hrozí bezprostredné nebezpečenstvo, že by právna ochrana poskytovaná na to povolaným štátnym orgánom prišla neskoro a bola by preto neúčinná. Svojpomoc navyše musí byť primeraná, t. j. musí byť proporcionálna k intenzite a rozsahu neoprávneného zásahu. V danom prípade súd ustálil, že nešlo o bezprostredne hroziace nebezpečenstvo, keďže konfliktný stav medzi obžalovaným a poškodeným pretrvával dlhodobo a obžalovaný do vzniku udalosti konflikt záujmov riešil dohovorom smerom k poškodenému, pričom v minulosti sa riešila aj kompenzácia vzniknutej škody. Obžalovaný tak v danej veci jednal v rozčúlení, pričom jeho konanie súd prvého stupňa vyhodnotil ako neprimerané, neimplementujúce zásadu primeraného spôsobu realizácie svojpomoci tak, ako to predpokladá ustanovenie § 6 Občianskeho zákonníka a ktoré by prípadne zakladalo existenciu okolnosti vylučujúcej trestnoprávnu zodpovednosť. Pomer vzniku nebezpečenstva k vzniknutej škode bezpochyby nepredstavuje úmernosť konania obžalovaného, u ktorého išlo o nedovolenú svojpomoc - excès, ktorá založila jeho plnú zodpovednosť za toto protiprávne konanie. Okresný súd ďalej usúdil, že v danej veci prišlo k naplneniu znakov stíhaného prečinu a to aj z hľadiska závažnosti prečinu, pre ktorý bola vo veci podaná obžaloba. Súd preto pri použití materiálneho korektívu závažnosti prečinu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním naplnil závažnosť skutku tak, ako to predpokladá citované ustanovenie zákona, keď obžalovaný atakom za použitia pracovného nástroja poškodil vec poškodeného tak, že ju urobil neupotrebitelnou, čím mu spôsobil škodu vo výške 2.101,05 eur, teda takmer na samotnej dolnej hranici určujúcej škodu väčšiu, ktorá by zakladala naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Po objektívnej stránke preto obžalovaný naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona tým, že pristúpil k poľnohospodárskemu stroju poškodenému a tento ostrým pracovným nástrojom na osekanie konárov a náletových drevín poškodil na jeho ľavej

pneumatike v jej hornej časti prepichnutím, v dôsledku čoho prišlo k bočnému prierezu pneumatiky o veľkosti 10 cm. Poškodená vec sa tak stala absolútne nefunkčnou a pre ďalšie potreby nepoužiteľnou, nezodpovedajúcou účelu, ktorému má slúžiť. Subjektívna stránka konania obžalovaného je daná úmyselným zavinením v zmysle ustanovenia § 15 písm. a/ Trestného zákona, V súvislosti s určovaním druhu a výmery trestu prvostupňový súd poukázal na to, že obžalovaný má v registri priestupkov za obdobie rokov 2017 až 2019 desať záznamov a to za priestupky spáchané v cestnej premávke alebo proti občianskemu spolunažívaniu. V registri trestov má jedno odsúdenie a to rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/82/2012 zo dňa 12.07.2017, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania zločinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. c/, ods. 5 písm. b/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky, t. j. do 28.06.2021. Vzhľadom na toto odsúdenie súd obžalovanému pričítal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona. Vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti nápravy v priamej súvislosti k závažnosti trestného činu a pohnútky, ktoré ho k jeho páchaniu viedli, bol okresný súd toho názoru, že pôsobiť na prevýchovu obžalovaného trestom odňatia slobody, ktorý by bol spojený s jeho výkonom, by bolo neprimerane prísny opatrením nepotrebným na dosiahnutie účelu trestu. Účel trestu je možné u obžalovaného dosiahnuť aj bez jeho výkonu, pričom v danej veci boli splnené podmienky uvedené v § 56 ods. 2 Trestného zákona. Z uvedených dôvodov súd obžalovanému uložil peňažný trest vo výmere 800,- eur, ktorý považuje za dostatočný na dosiahnutie jeho účelu, zohľadňujúci aj majetkové a zárobné pomery obžalovaného. Súčasne bol obžalovanému obligatónym postupom podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona uložený trest prepadnutia veci, keďže na spáchanie stíhaného trestného činu použil pracovný nástroj na osekávanie konárov a náletových drevín, ktorý je v jeho vlastníctve. Vo vzťahu k výroku o náhrade škody prvostupňový súd uviedol, že poškodená spoločnosť AGROPARTNER spol. s r.o. sa so svojím nárokom na náhradu škody v súhrnnej výške 2.101,05 eur riadne pripojila k predmetnému trestnému konaniu v intenciách zákonnej lehoty podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku, preto súd zaviazal obžalovaného k náhrade škody v uplatnenej výške, ktorú mal súd za preukázanú na podklade vykonaného dokazovania.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný S. N., ktoré odôvodnil písomnými podaniami urobenými prostredníctvom svojho obhajcu. Odvolanie obžalovaného smerovalo proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

V dôvodoch podaného odvolania obžalovaný S. N. okrem iného spochybnil výšku škody, ktorá mala vzniknúť jeho konaním, ku ktorému sa priznal. Výška škody bola stanovená na základe odborného vyjadrenia, ktoré bolo vypracované bez toho, aby bola vizuálne obhliadnutá poškodená pneumatika. Nepovažuje teda za postačujúce, aby v rámci trestného konania bolo rozhodnuté o vine a treste obžalovaného na základe stručného vyjadrenia podnikateľa, ktoré uvádza iba výšku škody, resp. „hodnotu na poškodenej pneumatike“. V danom vyjadrení sa teda pán Harasník nevyjadril k ničomu inému, ako k „hodnote na poškodenej pneumatike“. Nevyjadril sa absolútne k možnosti jej opravy, teda čo by pneumatiku navrátilo do pôvodného stavu a to nepochybne s nižšími nákladmi, pričom na túto skutočnosť obžalovaný upozorňoval. Obžalovaný taktiež nepovažuje za preukázané ani to, že na poškodenom stroji bolo potrebné vymeniť obe pneumatiky a ani konštatovanie súdu na strane 8 rozsudku, že poškodením sa stala poškodená pneumatika neupotrebitelnou na účel, ktorému obvykle slúži. Na tomto základe obžalovaný považoval výšku škody uvedenú v rozsudku za nesprávnu, pričom dôvodom tejto nesprávnosti bolo to, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Nakoľko v rámci trestného konania nebola riadnym spôsobom zistená výška škody, súd mal aplikovať zásadu in dubio pro reo a mal danú vec postúpiť príslušnému orgánu na priestupkové konanie, keďže nebola preukázaná výška škody v rozsahu presahujúcom 266,- eur. Nesprávnemu rozsudku teda predchádzali chyby v rámci trestného konania, ktoré odôvodňujú zrušenie napadnutého rozsudku zo strany odvolacieho súdu. Ak by aj súd mal za preukázanú výšku škody presahujúcu 266,- eur, tak mal aplikovať § 10 ods. 2 Trestného zákona upravujúci tzv. materiálny korektív. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na to, že v moderných právnych poriadkoch sa dostal do popredia názor, že trestné právo neexistuje na to, aby trestalo všetky protispoločenské a nezákonné javy vyskytujúce sa v spoločnosti. Pokiaľ je v zmysle platného právneho poriadku možné dosiahnuť nápravu určitého nežiadúceho stavu aj inými, miernejšími prostriedkami, než aké sa uplatňujú v rámci trestného práva, tak je potrebné ich využiť. V danom prípade ide o menej závažný prečin, ktorý je v porovnaní s inými trestnými činmi pre spoločnosť výrazne menšou škodou. Samotná ním spôsobená škoda pritom mohla byť uhradená aj na základe dohody s poškodeným, prípadne na základe civilného konania. Stupeň závažnosti prečinu nemožno presne zmerať a vyjadriť v konkrétnych jednotkách. So zreteľom na §

10 ods. 2 Trestného zákona sú to kritériá týkajúce sa konania a následku, t. j. objektívna stránka, a miera zavinenia, príp. pohnútku, t. j. subjektívna stránka, pomocou ktorých možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Spôsob vykonania činu zahŕňa druh a povahu konania, ako aj použité prostriedky. On v danom prípade poškodil pneumatiku poškodeného, pričom výška škody v rámci trestného konania nebola zistená postačujúcim spôsobom. V danom prípade sa bolo potrebné podrobnejším spôsobom zaoberať jeho pohnútkou, nakoľko nepoškodil cudziu vec bezdôvodne. Dané konanie z jeho strany bolo následkom dlhoročných sporov a obmedzovania vlastníckeho práva obžalovaného. V tejto súvislosti pripustil, že spôsob, akým danú situáciu „vyriešil“, nie je štandardným, avšak na tomto mieste je potrebné uviesť, že každá osoba je individuálnou bytosťou, ktorá rozmyšľa individuálnym spôsobom a jeho konanie sa dá označiť ako chvíľkový skrat, ktorý spôsobila jeho dlhoročná frustrácia. V danom momente takéto svoje konanie vyhodnotil ako možnosť vyriešenia jeho problému, pričom následky si uvedomil až neskôr. Škoda, ktorú spôsobil svojim konaním bude z jeho strany nahradená za každých okolností. Ďalej vo vzťahu k zavineniu obžalovaný uviedol, že jeho miera môže znamenať najmä vyššiu závažnosť úmyslu oproti nedbanlivosti a tiež priameho úmyslu oproti nepriamemu úmyslu. Takisto vopred uvážení úmysel je ťažší než úmysel bezprostredne daný. V danom prípade síce konal nezákonne, avšak závažnosť jeho konania bola iba nepatrná. Trestné právo by malo byť iba prostriedkom ultima ratio a mal by byť teda potrestaný iba v prípade, ak nie je možné nežiaduci stav vyriešiť (napraviť) aj spôsobom, ktorý v menšom rozsahu ovplyvní jeho život. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 55/2009 a sp. zn. I. ÚS 316/2011. Trestné právo a trestnoprávnu kvalifikáciu určitého konania, ktoré má súkromnoprávny základ, ako trestného činu, je potrebné považovať za ultima ratio, teda za krajný právny prostriedok, ktorý má význam predovšetkým celospoločenský, t. j. z hľadiska ochrany základných spoločenských hodnôt. V zásade však nemôže slúžiť ako prostriedok nahrádzajúci ochranu práv a právnych záujmov jednotlivca v oblasti súkromnoprávných vzťahov, kde závisí predovšetkým na individuálnej aktivite jednotlivca, aby strážil svoje práva, ktorým má súdna moc poskytovať ochranu. Je však neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní, ktorých úlohou je ochrana prevažne celospoločenských hodnôt, a nie priamo konkrétnych subjektívnych práv jednotlivca, ktoré svojou povahou spočívajú v súkromnoprávnej sfére. Trestné stíhanie nie je namieste ak sa konanie obvineného výhradne pohybovalo v rovine občianskoprávných vzťahov. Určité zlyhanie či nedostatočná účinnosť zákonných nástrojov slúžiacich k faktickému výkonu právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí nemôže viesť k tomu, aby tieto opatrenia boli nahradzované, či dopĺňované prostriedkami trestného práva. V právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy, ak nie sú vedľa toho splnené všetky predpoklady vzniku trestnoprávnej zodpovednosti, respektíve ak nie sú tieto predpoklady celkom nespochybniteľne zistené (rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 4/04). Ďalej obžalovaný zmienil aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 564/2000, ako aj odbornú literatúru (článok sudcu Krajského súdu v Bratislave JUDr. Petra Šamka) vzťahujúcu sa k uplatňovaniu princípu ultima ratio. O vhodnosti použitia materiálneho korektívu je obžalovaný presvedčený aj z toho dôvodu, že v súčasnosti je v odborných kruhoch spochybnovaná výška tzv. malej škody. O navýšení výšky malej škody sa v súčasnosti diskutuje aj vo vládnej koalícii a je dôvodné predpokladať, že v najbližšom období bude výška malej škody výrazne navýšená. Aktuálne platný a účinný Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. v § 125 ods. 1 ustanovuje, že škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266,- eur. V pôvodnom znení tohto Trestného zákona, ktorý bol platný a účinný od 01.01.2006 bola namiesto sumy 266,- eur uvedená suma 8.000,- Sk. Zavedením meny euro došlo aj v Trestnom zákone s účinnosťou od 01.01.2009 k prepočítaniu a zaokrúhleniu malej škody z hodnoty 8.000,- Sk na hodnotu 266,- eur. Uvedené je v Trestnom zákone platné a účinné až dodnes, teda viac ako 13 rokov od vstupu Slovenska do eurozóny a zároveň viac ako 16 rokov od prvej účinnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. Keď porovnáme inštitút výšky škody v hmotnoprávnom predpise Trestného práva účinnom pred 01.01.2006, zistíme, že jeho úprava bola odlišná. Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v § 89 ods. 13 ustanovoval, že škodou nie nepatrnou sa rozumie škoda dosahujúca najmenej výšku minimálnej mesačnej mzdy. Od tejto škody sa následne (príslušným násobkom) odvíjala škoda nie malá, väčšia škoda, značná škoda a škoda veľkého rozsahu. Predpisom určujúcim výšku minimálnej mzdy bolo v tomto čase nariadenie vlády o minimálnej mzde. Minimálna mzda sa každý rok zvyšovala, prípadne stagnovala. Uvedené malo za následok, že takmer každý rok bola pre účely trestného konania škodou nie nepatrnou, iná výška škody. Aj z daného dôvodu bola výška tzv. malej škody v novom Trestnom zákone ustálená. Veľké množstvo odborníkov však v súčasnosti volá po zmene výšky tzv. malej škody, ktorá je často hranicou rozhodujúcou o spáchaní resp. nespáchaní trestného činu. Ohľadom výšky, ktorú by mala mať hranica tzv. malej škody najčastejšie v odborných kruhoch padajú úvahy o tom, že by

mala byť na úrovni minimálnej mzdy. V roku 2021 bola výška minimálnej mzdy stanovená na sumu 623,- eur a v tomto roku vo výške 646,- eur. Ide teda o sumu, ktorá je takmer 2 a pol krát vyššia, ako tomu bolo v roku 2005, kedy sa vytvoril nový Trestný zákon. Účinnosťou Trestného zákona sa teda od 01.01.2006 malou škodou rozumie škoda prevyšujúca 8.000,- Sk. Prihliadnuc na vyššie uvedené minimálnu mzdu v roku 2005, kedy bol zákon schvaľovaný, resp. v roku 2006, kedy začal byť účinný, je každému zrejmé, že minimálna mzda bola určite aj v tomto prípade smerodajná pre tvorcu zákona pre určenie, aká výška spôsobenej škody bude v novom Trestnom zákone predstavovať malú škodu. Totižto už v roku 2007 výška minimálnej mzdy prekročila výšku malej škody o 100,- Sk (čo je 3,33 eur). Na uvedené však zákonodarca do dnešného dňa nijako nereagoval a k naozaj nepatrnému navýšeniu malej škody z 8.000,- Sk došlo len v prípade jej prepočtu zo slovenských korún na eurá, kedy s účinnosťou od 01.01.2009 malá škoda predstavuje 266,- eur (namiesto presných 265,55 eur). Nárast minimálnej mzdy o viac ako dva a pol násobok je úzko spätý s viacerými ekonomickými ukazovateľmi, infláciou, zdražovaním, kúpyschopnosťou obyvateľstva a pod. V roku 2022 to znamená, že predmety, ktorých krádež v minulosti bola priestupkom (s výnimkou § 212 ods. 2 Trestného zákona), napr. bicykel, hodinky, mobilný telefón, navigácia a pod. v hodnote do 8.000,- Sk, sa dnes dajú za sumu menšiu ako 266,- eur obstaráť ľahko. To, čo predstavovalo 8.000,- Sk v peňaženke v roku 2005 pri tvorbe zákona, je o 16 rokov neskôr vnímané úplne inak. Uvedený fakt súvisí s kriminalitou v prípade tzv. drobných krádeží, kedy stačí odcudzenie voľne položeného mobilného telefónu či odloženého bicykla priemernej značky a ceny a dôjde k spáchaniu trestného činu. Pričom prihliadnuc na pôvodné znenie zákona, úmyslom zákonodarcu bolo tieto konania postihovať skôr ako priestupky, než ako trestný čin. Rovnako je tomu aj pri poškodení cudzích vecí, ako tomu bolo v jeho prípade. Dochádza teda k nárastu týchto trestných činov len z toho dôvodu, že zákonodarca už vyše 13 rokov nijakým spôsobom nereaguje na spoločensko-ekonomické zmeny. Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný vyjadril presvedčenie, že by mal byť oslobodený spod obžaloby, nakoľko by v danom prípade mal byť aplikovaný materiálny korektív a daný skutok by teda nemal byť považovaný za prečin. V súvislosti s uvedeným obžalovaný konštatoval, že považuje za nepostačujúce odôvodnenie súdu ohľadom použitia § 10 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko okresný súd iba uviedol, že hodnotil podmienky na aplikáciu materiálneho korektívu, avšak bližšie neuviedol dôvody jeho nepoužitia. V tomto smere je možné rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne. Z odôvodnenia súdu mu totiž nie je jasný dôvod, pre ktorý nemohol byť materiálny korektív použitý. Vyššie uvádzané chyby napádaného rozsudku okrem toho spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť a koniec koncov aj nepresvedčivosť a taktiež naznačujú nezákonný postup súdu. Obžalovaný preto navrhoval, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby obžalovaného spod obžaloby sám oslobodil alebo alternatívne, aby postúpil vec príslušnému orgánu na priestupkové konanie, alebo aby vec vrátil Okresnému súdu Malacky na ďalšie konanie.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril prokurátor a to písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 21.04.2022. V jeho rámci prokurátor uviedol, že podkladom pre vydanie predmetného rozhodnutia bolo riadne vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní, pričom všetky jeho výroky za súčasnej dôkaznej situácie považuje za súladné so zákonom. Okresný súd Malacky vykonal v danej trestnej veci pomerne rozsiahle dokazovanie. Sám obžalovaný spáchanie skutku ako takého priznal, rovnako tak bola ustálená výška spôsobenej škody. Rozhodnutie súdu preto považuje za zákonné a spravodlivé.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný, jeho obhajca a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti zástupcu poškodenej spoločnosti, nakoľko na takéto postup boli splnené zákonné podmienky upravené v § 294 ods. 2 Trestného poriadku.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa pridriavala dôvodov odvolania, ako aj jeho doplnenia. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a aby obžalovaného sám spod obžaloby oslobodil, prípadne aby vec postúpil príslušnému orgánu na prejednanie priestupku.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedla, že považuje odvolanie obžalovaného za nedôvodné. Rozsudok prvostupňového súdu je vecne správny a v súlade so zákonom a to tak vo výroku o vine, ako aj vo výroku o treste. Skutkové zistenia vychádzajú z vykonaného dokazovania a preto navrhovala odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obžalovaný S. N. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pripája k prednesu obhajcu a dodal, že je mu ľúto, že konal takýmto spôsobom. Je ochotný znášať akúkoľvek náhradu, ktorá bola vyčíslená, ale stále trvá na tom, že len bránil záujmy svojej rodiny voči spoločnosti, ktorá mu neustále spôsobovala škodu.

Krajský súd na podklade odvolania obžalovaného podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného S. a N. a nie je dôvodné.

Odvolací súd úvodom konštatuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný S. N.. Na tomto základe potom prvostupňový súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne a ktorým nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v otázke viny možno považovať za presvedčivé, ktoré nenechalo otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa.

Pokiaľ ide o samotný skutok popísaný v skutkovej vete rozsudku, jeho spáchanie obžalovaným S. om N. om nebolo sporné a aj sám obžalovaný priznal, že sa dopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu, pričom popísal okolnosti a dôvod, pre ktorý tak konal. Skutkové okolnosti boli ďalej preukázané výpoveďou svedka C. N., ktorý priamo vlastnými zmyslami vnímal priebeh skutkového deja, keď ako vodič žacieho stroja Krone BIG M II videl, ako ho obžalovaný predbehol s motorovým vozidlom, ktoré viedol, následne po zastavení tohto vozidla z neho vybehol a vecou, ktorú svedok označil ako mačetu, zaťal do pneumatiky žacieho stroja. V zhode so skutočnosťami uvedenými týmto svedkom sú aj výpovede svedkov C. D. a K. K. V. A., ako aj obsah zápisnice o ohliadke miesta činu s pripojenou fotodokumentáciou, z ktorej vyplýva poškodenie ľavej pneumatiky žacieho stroja Krone BIG M II a obsah zápisnice o vydaní veci, z ktorej je zrejmé, že obžalovaný dňa 22.06.2019 dobrovoľne vydal pracovný nástroj na osekávanie konárov a náletových drevín, ktorým obžalovaný aj podľa vlastného vyjadrenia rozsekol pneumatiku na uvedenom stroji a ktorý svedok C. N. vnímal v zmysle ním prezentovaného popisu veci ako mačetu.

V posudzovanej trestnej veci bola z pohľadu obžalovaného sporná skutková okolnosť spočívajúca vo výške spôsobenej škody, ktorú obžalovaný nepovažoval za preukázanú, ako aj Trestným zákonom predpokladaná závažnosť činu vyššia než nepatrná, ktorá sa nevyhnutne vyžaduje pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti a ktorej stupeň sa určuje prostredníctvom kritérií upravených v § 10 ods. 2 Trestného zákona (tzv. materiálny korektív).

Vychádzajúc z obsahu spisu a zo všetkých vo veci vykonaných dôkazov krajský súd zistil, že výška škody spôsobenej poškodenej spoločnosti konaním obžalovaného, bola súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku ustálená správne a o jej existencii nemožno mať na podklade vykonaného dokazovania žiadne rozumné pochybnosti. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že obžalovaný vyššie identifikovaným pracovným nástrojom zaťal do pneumatiky žacieho stroja Krone BIG M II, čím ju rozsekol a spôsobil na nej rez o rozmere 10 cm. Ako to v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol už okresný súd, z odborného vyjadrenia T. H., Pneuservis, s miestom podnikania S. 915, IČO: 35 175 451, vyplynulo, že hodnota jednej pneumatiky zn. Agrimex Teris 750/65R26, ktorá bola osadená na žacom stroji zn. Krone BIG M II, EČV: MA-Z-003 (ktorá vykazuje 25 % opotrebovania) predstavovala sumu 2.101,05 eur. Takto na základe odborného vyjadrenia určenej hodnoty poškodenej pneumatiky zodpovedajú aj ďalšie listinné dôkazy a to cenová ponuka spoločnosti EL - ZET Slovakia, s.r.o. (cena jednej pneumatiky rovnakej značky bez DPH bola v rámci tejto ponuky stanovená na sumu 2.335,- eur), ako aj faktúry tej istej spoločnosti zo 14.08.2017 a z 03.11.2017, v ktorej bola cena takejto pneumatiky stanovená na sumu 2.590,- eur bez DPH (3.108,- eur s DPH). Z faktúry spoločnosti EL - ZET Slovakia, s.r.o. č. XXXMXXX vystavenej dňa 28.06.2019, ako aj z účtu poškodenej spoločnosti AGROPARTNE spol. s r. o., krajský súd zistil, že poškodená spoločnosť uhradila za dve nové pneumatiky sumu 5.604,-

eur, z čoho cena jednej pneumatiky predstavovala sumu 2.335,- eur, ku ktorej bola pripočítaná DPH v sume 467,- eur. Celková cena jednej pneumatiky tak predstavovala sumu 2.802,- eur. Na tomto základe preto niet žiadneho rozumného dôvodu pochybovať o tom, že hodnota poškodenej pneumatiky, po zhodnotení doby jej používania a amortizácie, zodpovedá sume uvedenej v odbornom vyjadrení, t. j. sume 2.101,05 eur. Pre záver o takto stanovenej hodnote poškodenej pneumatiky nemôže mať žiaden relevantný význam ani to, že osoba, ktorá odborné vyjadrenie vypracovala, nemala možnosť pneumatiku obhliadnuť. Z odborného vyjadrenia pritom vyplýva, že táto osoba musela mať k dispozícii minimálne fotodokumentáciu poškodenej pneumatiky, nakoľko by súčasťou odborného vyjadrenia nemohlo byť konštatovanie o jej opotrebovaní v rozsahu 25 %.

Pokiaľ obžalovaný S. N. poukazuje na cenovú ponuku od spoločnosti N. P. - PNEU s.r.o., z ktorej má vyplývať možnosť opravy pneumatiky za sumu 196,08 eur, tak k tomu odvolací súd dodáva, že z jej obsahu nie je možné zistiť, či sa táto cenová ponuka vzťahuje k poškodeniu, ktoré obžalovaný svojím konaním spôsobil na pneumatike vyššie uvedeného žacieho stroja, a teda či sa týka rovnakého poškodenia, keďže z nej nevyplýva, z akých podkladov tento podnikateľský subjekt pri stanovení ceny opravy vychádzal. Nie je možné ustáliť ani to, či ide o rovnaký typ pneumatiky. V rámci tejto cenovej ponuky sa pritom výslovne uvádza, že presnú cenu a najmä opraviteľnosť pneumatiky je možné posúdiť až po jej obhliadke. V tejto súvislosti odvolací súd ďalej dodáva, že neopraviteľnosť poškodenej pneumatiky vyplynula z výpovede svedka C. N., ktorý žací stroj aj v čase spáchania skutku viedol a ktorý na hlavnom pojednávaní výslovne uviedol, že sa poškodené koleso (pneumatika) nedá opraviť, ako aj z výpovede svedka C. D., ktorý na hlavnom pojednávaní potvrdil, že poškodená pneumatika už nebola spoločnosťou AGROPARTNER spol. s r. o. využívaná, nakoľko to z technického a ani bezpečnostného hľadiska nebolo možné. Ďalej tento svedok vypovedal aj v tom smere, že hoci sám má kompetencie na to, aby rozhodol o výmene pneumatiky, v tomto prípade to konzultoval so spoločnosťou EL - ZET Slovakia, s.r.o., ktorá predmetnú pneumatiku aj predávala. Vychádzajúc z takto zistených skutočností, záver o nevyhnutnosti výmeny poškodenej pneumatiky za novú, ktorú bolo potrebné poškodenou spoločnosťou kúpiť za vyššie uvedenú cenu, možno považovať za plne opodstatnený. Vzhľadom na povahu a rozmery žacieho stroja, ktorého pneumatiku obžalovaný poškodil, ako aj účel, ktorému tento stroj slúžil a s tým spojenú otázku bezpečnosti, by od poškodenej spoločnosti ani nikto nemohol spravodlivo požadovať, aby sa vôbec o opravu takéhoto poškodenia pneumatiky pokúšala. Záverom k tejto otázke tak odvolací súd konštatuje, že so zreteľom na vyššie prezentované zistenia akákoľvek oprava pneumatiky a prípadná možnosť jej navrátenia do pôvodného stavu neprichádzali do úvahy a snaha obžalovaného vyvolať pochybnosti o výške ustálenej škody v smere pre neho priaznivejšom, tak nemá žiaden opodstatnený základ.

V súvislosti s princípom „ultima ratio“, ktorý sa podľa obžalovaného mal v posudzovanom prípade uplatniť, krajský súd predovšetkým poznamenáva, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. augusta 2013, sp. zn. 2 Tdo 35/2013 (publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2014 pod č. 96) možno pravidlo „ultima ratio“ uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. Najvyšší súd tak týmto svojím rozhodnutím zúžil priestor pre uplatnenie tohto princípu, ktorý je určený kritériami obsiahnutými v § 10 ods. 2 Trestného zákona, na podklade ktorých je súd oprávnený posudzovať mieru závažnosti spáchaného činu v tom smere, či ide o prečin alebo o iný delikt, pre ktorý nie je potrebné vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť. Uvedené ustanovenie teda upravuje materiálny znak pri prečinoch, ktorý sa uplatňuje ako tzv. materiálny korektív k formálnym znakom prečinu. To znamená, že súd je povinný popri formálnych znakoch prečinu vždy skúmať aj to, či je naplnený aj Trestným zákonom požadovaný konkrétny stupeň závažnosti prečinu. Pre takéto posúdenie sú určujúce kritéria taxatívne upravené v § 10 ods. 2 Trestného zákona, z ktorých je súd povinný vychádzať pri hodnotení konkrétnej závažnosti činu, pričom je potrebné rešpektovať požiadavku, že skutočnosti predpokladané v § 10 odsek 2 Trestného zákona je potrebné hodnotiť vo svojom súhrne bez toho, aby sa niekto pripisoval väčší či menší význam (jednej na úkor druhej). Dokazovanie okolností preukazujúcich mieru (stupeň) závažnosti prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona je pri prečine obligatórne (Uznesenie Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne z 03.03.2008, sp. zn. 4To/2/2008, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2008 pod č. 23). Vzhľadom na to, že dovolací súd môže pri posudzovaní dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Trestného zákona) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku

(uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15.04.2014, sp. zn. 2 Tdo 17/2014 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2014 pod č. 121), je nevyhnutné, aby sa súdy otázkou závažnosti prečinu vo svojich rozhodnutiach zaoberali a v tomto smere aspoň stručne rozviedli svoje úvahy, na základe ktorých dospeli ku konkrétnym záverom v tejto otázke.

V posudzovanej trestnej veci sa ani krajský súd nestotožnil s obhajobnou argumentáciou obžalovaného, ktorá sa preniesla aj do ním prezentovaných odvolacích námietok, že v jeho prípade o prečin nejde práve z dôvodu nedostatku Trestným zákonom požadovaného stupňa konkrétnej závažnosti spáchaného činu. V tomto smere odvolací súd dodáva, že pri prečinoch nemá pre určenie konkrétnej závažnosti činu z hľadiska vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti podstatný význam to, aká trestná sadzba je v osobitnej časti Trestného zákona ustanovená pri tej ktorej skutkovej podstate prečinu. Samotná skutková podstata prečinu totiž určuje jeho typovú závažnosť, t. j. táto je daná už tým, že boli naplnené všetky formálne znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu posudzovaného ako prečin (typová závažnosť je vyjadrená aj skutkovými podstatami zločinov, resp. obzvlášť závažných zločinov, avšak pri nich je skúmanie konkrétnej závažnosti cez kritériá uvedené v § 10 ods. 2 Trestného zákona vylúčené). Tým je vymedzená aj trestnoprávna ochrana záujmov, ktorým sa ju zákonodarca rozhodol poskytnúť aj prostriedkami trestného práva, bez ohľadu na to, či ide o právne vzťahy, ktoré majú súkromnoprávny základ, a taktiež bez ohľadu na to, že im určitú ochranu môžu poskytovať aj iné právne odvetvia. Významným hľadiskom tu je to, že porušenie alebo ohrozenie konkrétne záujmu svojou závažnosťou presiahlo súkromnoprávny rozmer a je potrebné im poskytovať a zabezpečovať ochranu aj v trestnoprávnej rovine. Ako to odvolateľ sám v odôvodnení podaného odvolania uvádza, ide o ochranu pred trestnými činmi, ktoré sa vyznačujú určitou vyššou závažnosťou (vyššou spoločenskou nebezpečnosťou) a predstavujú exces z bežného spôsobu života. V rámci úvah o tom, či konkrétny čin, ktorý napĺňa formálne znaky skutkovej podstaty niektorého prečinu, dosahuje vyššiu než nepatrnú závažnosť, je teda potrebné zisťovať, či na základe kritérií upravených v § 10 ods. 2 Trestného zákona ide o čin, ktorý sa nejakým zásadným spôsobom vymyká prípadom, ktorým príslušná skutková podstata poskytuje trestnoprávnu ochranu a to v tom smere, či sa na základe konkrétnych skutočností závažnosť činu znižuje až na nepatrnú úroveň.

V trestnej veci obžalovaného o takýto prípad rozhodne nejde, keďže vychádzajúc zo všetkých kritérií upravených v § 10 ods. 2 Trestného zákona v ich súhrne, nemožno urobiť záver o tom, že by konkrétna závažnosť činu nezodpovedala typovej závažnosti vyjadrenej už samotnou základnou skutkovou podstatou stíhaného prečinu. Spôsob vykonania činu, kedy obžalovaný už pri predbiehaní žacieho stroja v snahe tento zastaviť, konal spôsobom, ktoré mohlo vyvolať nebezpečnú situáciu tak, ako sa o tom vyjadril svedok C. N., ako aj jeho následne konanie po zastavení stroja, v rámci ktorého vybehol zo svojho auta, držiac v ruke pracovný nástroj na osekávanie konárov a náletových drevín, ktorý svedok C. N. v danom momente vnímal ako mačetu, pričom na neho kričal, že to je naposledy, čo je tam, čím u neho vyvolal obavy o tom, čo mieni urobiť, a napokon to, že uvedený nástroj použil na sekutie do pneumatiky, čím ju poškodil v rozsahu, že už nebola ďalej použiteľná na účel, ktorému slúžila, spolu so spôsobeným následkom v podobe vzniknutej škody v sume 2.101,05 eur a s mierou zavinenia vo forme priameho úmyslu, neumožňuje ustáliť záver o nepatrnej závažnosti činu a na takúto úroveň závažnosti nepoukazujú ani tie okolnosti, že obžalovaný sa podľa vlastného vyjadrenia snažil chrániť svoj majetok, resp. svoje vlastnícke právo, ako ani to, že pohnútkou jeho konania boli dlhodobé nezhody s poškodenou spoločnosťou. Vzhľadom aj na takúto obžalovaným prezentované dlhodobé spory nemožno uvažovať o ospravedlniteľnom chvíľkovom skrate obžalovaného, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že počas tohto obdobia nevyužil žiadne relevantné a účinné právne prostriedky, ktorých použitie mu právny poriadok umožňoval za účelom ochrany svojich práv a majetku. Rezignácia na takýto postup nemôže v nijakom smere odôvodňovať také konanie, akého sa obžalovaný dopustil, pričom v tomto smere sa žiada doplniť, že obžalovaný tak konal voči veci patriacej poškodenej spoločnosti, ktorú obsluhoval v podstate nič netušiaci svedok C. N., ktorý len plnil pokyny svojho zamestnávateľa, resp. pokyny svojho nadriadeného a ktorý ani nemal vedomosť o tom, že obžalovaný poškodenú spoločnosť upozorňoval na to, aby sa nejazdilo cez jeho pozemky. Na podklade týchto skutočností tak možno konštatovať, že konanie obžalovaného už predstavovalo taký exces z riešenia konfliktných vzťahov, ktoré pri existencii všetkých zákonných znakov stíhaného prečinu odôvodňuje záver aj o naplnení materiálnej podmienky vyžadovanej pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti. Na nepatrnú závažnosť tohto prečinu nemožno usudzovať ani s ohľadom na tú argumentáciu obžalovaného, ktorou poukazoval na nemennosť základu určujúceho malú škodu a to od 01.01.2006, kedy nadobudol účinnosť Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že obžalovaným spôsobená škoda výrazne prevyšuje

sumu 266,- eur a túto by výrazne prevyšovala aj v prípade, ak by sa výška škody odvíjala od minimálnej mzdy, ktorú ako základ uvádza obžalovaný pri úvahách o prípadnej zmene Trestného zákona. Ani táto odvolacia argumentácia obžalovaného tak nemôže obstáť a vo vzťahu k výroku o vine ju krajský súd považoval za neopodstatnenú.

Vo vzťahu k nemožnosti použitia ustanovení o svojpomoci podľa § 6 Občianskeho zákonníka (nedovolenej svojpomoci zo strany obžalovaného) odvolací súd odkazuje na presvedčivé odôvodnenie prvostupňového rozsudku, ktoré si odvolací súd v tejto časti v plnom rozsahu osvojil bez potreby túto otázku opätovne rozvádzať, keďže by išlo iba o opakovanie správnych úvah súdu prvého stupňa a záverov z nich vyplývajúcich.

Krajský súd teda uzatvára, že v posudzovanej veci všetky zistené a preukázané skutočnosti vyplývajúce z vyššie zmienených dôkazov tvoriacich jeden ucelený, na seba naväzujúci a vzájomne sa dopĺňajúci celok a spôsob ich hodnotenia v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku vylučujú akékoľvek rozumné pochybnosti o vine obžalovaného za stíhaný prečin. Súdom prvého stupňa ustálenej právnej kvalifikácii zodpovedajú všetky skutkové okolnosti, pričom prvostupňový súd sa v otázke viny správne vysporiadal aj s otázkou závažnosti činu cez kritéria obsiahnuté v § 10 ods. 2 Trestného zákona, keď v danej veci správne ustálil závažnosť prečinu vyššiu než nepatrnú.

Pri skúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého trestu.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu naväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Prvostupňový súd v súlade so stavom vecí zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Nepochybil okresný súd, keď u obžalovaného nevhliadol žiadnu z poľahčujúcich okolností upravených v § 36 Trestného zákona, pričom ale zistil u neho priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona spočívajúcu v tom, že obžalovaný bol v minulosti za trestný čin odsúdený, v dôsledku čoho bolo potrebné vo výroku o treste aplikovať ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby zvýšiť o jednu tretinu.

Napriek existencii priťažujúcej okolnosti, krajský súd si v súvislosti s výrokom o treste osvojil aj argumentáciu prvostupňového súdu, ktorou odôvodnil uloženie alternatívneho peňažného trestu priamo nespojeného s výkonom trestu odňatia slobody. V zhode s úvahami okresného súdu aj odvolací súd konštatuje, že osoba obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, v spojení so zistenou pohnútkou, ktorá ho viedla k spáchaniu trestného činu, odôvodňuje predpoklad, že účel trestu vyjadrený v § 34 ods. 1 Trestného zákona bude možné dosiahnuť aj peňažným trestom. Tento druh trestu zodpovedá aj povahe a závažnosti spáchaného trestného činu a s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu ho možno považovať za adekvátny. Uloženie peňažného trestu vo výmere 800,- eur, pri súčasnom obligatórnom ustanovení náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 4 mesiace (pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený), ako aj trestu prepadnutia vecí (pracovného nástroja na osekávanie konárov a náletových drevín), ktorý bolo taktiež potrebné obligatórne uložiť v súlade s § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, vytvára dostatočné predpoklady

na naplnenie všetkých funkcií trestu (výchovná, preventívna, represívna a ochranná). Uloženie ešte miernejšieho trestu by sa však už vymykalo požiadavke na dosiahnutie účelu trestu a s ohľadom na všetky už vyššie zmienené skutočnosti krajský súd akúkoľvek nižšiu výmeru trestu nepovažoval za dôvodnú.

Napokon za vecne správny treba považovať aj výrok o náhrade škody, ktorý zodpovedá výsledkom vyplývajúcim z procesu dokazovania. Poškodená spoločnosť si nárok na náhradu škody uplatnila riadne a včas a jeho opodstatnenosť je daná už označenými dôkazmi a to odborným vyjadrením k hodnote pneumatiky, faktúrou spoločnosti EL-ZET Slovakia, s.r.o. a výpisom z účtu poškodenej spoločnosti, z ktorých vyplýva zaplatenie ceny za kúpu dvoch nových pneumatík, z ktorej je zrejmá cena jednej pneumatiky (poškodená spoločnosť musela kúpiť dve pneumatiky z dôvodu vyváženosti stroja, nakoľko nebolo možné používať jednu čiastočne ojazdenú pneumatiku a jednu pneumatiku úplne novú). Keďže obžalovaný spôsobil škodu neuhradil, okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď ho na náhradu škody poškodenej spoločnosti zaviazal výrokom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a prezentované úvahy Krajský súd v Bratislave nezistil žiadny dôvod pre zrušenie alebo zmenu prvostupňového rozsudku, preto odvolanie obžalovaného S.a N.a ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.